

# Књига пророка Данила - Сто тринаест

*Откривање троструке примене пророчанства: разумевање значаја  
11. септембра 2001. у библијском контексту*

Jeff Pippenger  
2024-03-03

Када је Господ 11. септембра 2001. повео свој народ последњих дана назад на Јеремијине „старе стазе“, Он је већ био установио правило троструке примене пророштва.

Овако говори Господ: Станите на путевима и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ићи њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте звук трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Јеремија 6:16, 17.

Када је Господ вратио свој народ на старе стазе, они су нашли починак (позни дажд), а стражарима је тада била дата трубна порука. Сви пророци најсавршеније поистовећују свршетак последњих дана, стога би трубна порука последњих дана била последња труба, то јест седма труба, која је треће тешко.

Када је Његов народ последњих дана почео да ходи старим стазама, препознато је да су обележја првог јаоа указивала на одређеног симболичког историјског вођу (Мухамеда), и да је друго јао чинило исто (Османа). Утврђено је да су и свакој од прве четири трубе припадали одређени симболички вођи који су идентификовали трубу, те је потом препознато да је Осама бин Ладен био симболички вођа трећег јаоа.

Мохамед је био повезан с Арабијом, а Осман је био симбол Отоманског царства у Турској, и Осама бин Ладен је представљао исламски терор широм света, мада је и он, као и Мохамед, био Арапин.

Такође је било препознато да је прво тешко стање ранило војске Рима, а да је друго тешко стање убило војске Рима. Тада је 11. септембар 2001. био препознат као тачка у којој је ислам трећег тешког стања ранио војску Рима (Сједињене Државе), али да ће је, у време закона о недељи, убити, када Сједињене Државе дођу до свога завршетка као шесто царство библијског пророштва и предају свој национални суверенитет троструком савезу аждаје, звери и лажног пророка.

Препознато је да су Сједињене Државе звер из земље са два рога моћи. Основна пророчка одлика звери из земље јесте да се она мења од јагњета у аждаху. У пророчком смислу рогови представљају снагу, а снага звери из земље били су републиканизам и протестантизам, представљени као два рога звери из земље. Али сада, у последњим данима, две снаге звери из земље промениле су се у војну и економску моћ. Дана 11. септембра 2001. године, ислам трећег тешкоће ударио је земљу, симбол звери из земље, Пентагон, симбол њене војне моћи, и Куле близнакиње у Њујорку, симбол њене економске снаге.

Када је такође било препознато да и почетна историја првог тешког јаука и завршна историја другог тешког јаука обе пружају илустрацију запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, било је препознато да је при доласку трећег тешког јаука, када су велики небодери Њујорка били оборени, било утврђено да је процес запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде отпочео.

„Да ли сада долази реч да сам изјавила да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам казала. Казала сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страшно потресе земљу! Тада ће се испунити речи Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења упозорење је на оно што долази на земљу. Али немам никакву посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене окретањем и превртањем силе Божје. Из светлости која ми је дата, знам да је уништење у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове моћне силе, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.” Review and Herald, July 5, 1906.

„Пропаст која је у свету“ јесте карактер ислама, јер је његов карактер представљен као Аполеон и Авадон у деветом поглављу, једанаестом стиху Откривења.

И имаху над собом цара, анђела бездана, којему је име на јеврејском Авадон, а на грчком има име Аполион. Откривење 9:11 (ДЕВЕТ ЈЕДАНАЕСТ).

Значење имена, односно карактера, цара који влада исламом, и на јеврејском и на грчком, како је представљено тим двама именима, јесте „смрт“ и „уништење“, што је дошло 11. септембра 2001. године, када су велике зграде Њујорка биле оборене. У том тренутку, Откривење, осамнаеста глава, први до трећи стих, почело је да се испуњава.

Препознато је да је при првом помињању дивљег човека ислама у књизи Постања употребљена јеврејска реч за „дивљег арапског магарца“, која је у том стиху преведена као „дивљи човек“. Симбол ислама јесте породица коња, а у деветом поглављу Откривења он је такође представљен као ратни коњ. На светим картама Авакума, за које је Божји народ био обавештен да „не треба да буду мењане“, ислам је такође био представљен ратним коњима.

И анђео Господњи рече јој: Ево, трудна си, и родићеш сина, и надени му име Исмаило; јер је Господ чуо невољу твоју. А он ће бити дивљи човек; рука ће његова бити против свакога човека, и рука свакога човека против њега; и живеће пред лицем све браће своје. Постање 16:11, 12.

Прво помињање рођења Исмаила било је повезано са „уздржавањем“, које је постало примарни симбол повезан са исламом.

А Сараја, жена Аврамова, не роди му деце; а имаше слушкињу, Египћанку, којој беше име Агара. И рече Сараја Авраму: Ето, Господ ме је задржао да не рађам; молим те, уђи к мојој слушкињи; можда ћу преко ње добити деце. И послуша Аврам глас Сарајин. 1. Мојсијева 16:1, 2.

У том истом првом помињању ислама, представљеном рођењем Исмаила, наглашава се покорност. Појам покорности темељан је за религију ислама. Реч „ислам“ изведена је из две арапске речи, „salaam“, што значи „мир“, и „aslama“, што значи „покорити се“ или „предати се“. Ислам учи да верници треба да покоре своју вољу вољи Алаха (Бога) у свим аспектима живота. Пошто је Сара схватила да је донела лошу одлуку тиме што је охрабрила Аврама да узме Агару и добије Исмаила, добила је Аврамово допуштење да сурово поступа према Агари, што је навело Агару да побегне из Аврамовог дома. Тамо је примила поруку од анђела.

Али Аврам рече Сари: Ево, слушкиња је твоја у твојој руци; чини с њом како ти је воља. И кад Сара поступаше с њом сурово, она побеже од лица њезина. И анђеол Господњи нађе је код извора воде у пустињи, код извора на путу за Сур. И рече јој: Агаро, слушкињо Сарина, одакле долазиш и куда ћеш поћи? А она рече: Бежим од лица госпође своје Саре. И анђеол Господњи рече јој: Врати се својој госпођи и покори се под њене руке. И анђеол Господњи рече јој: Умножићу веома семе твоје, тако да се неће моћи избројати од мноштва. И анђеол Господњи рече јој: Ево, трудна си и родићеш сина, и надени му име Исмаило; јер је Господ чуо невољу твоју. И он ће бити дивљи човек; рука ће његова бити против свакога човека, и рука свакога човека против њега; и наставаће пред лицем све браће своје. Постање 16:6–12.

Уздржавање ислама, „покорност“ која представља карактер религије ислама, и улога ислама — све се то налази већ у првом спомињању Исмаила и представља пророчку ДНК ислама који је представљен трима тешкоћама из Откривења. Када је Господ довео свој народ на старе стазе Јеремијине, они су такође препознали да су „четири ветра“ које четири анђела из седме главе Откривења држе под контролом, управо четири ветра ислама.

„Анђели задржавају четири ветра, представљена као разјарен коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на свом путу разорење и смрт.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

„Гневни коњ“ ислама, који је уједно и „четири ветра“ што су „задржани“ док се извршава запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, носи „смрт и разарање“ (Abaddon и Apollyon) на свом „путу“. Као што је обуздавање наметнуто Агари унело тај пророчки атрибут у симбол ислама, тако су и четири ветра и гневни коњ обоје задржани, и, полазећи од те чињенице, препознато је да почетак првог тешкоћа означава обуздавање ислама, како је представљено историјском заповешћу Абу Бакра.

И беше им заповеђено да не чине зла трави земаљској, нити икаквом зеленилу, нити иједном дрвету, него само оним људима који немају печат Божји на челима својим. Откривење 9:4.

Ред по ред, почетак другог јао, који је у трострукој примени трију јао постављен над почетком првог јао, указује на ослобађање четири анђела, што у том стиху представља ослобађање другог великог цихада ислама.

Говорећи шестоме анђелу који је имао трубу: Одреши четири анђела који су свезани на великој реци Еуфрату. Откривење 9:14.

Стога се разумело да ће на почетку трећег тешкоће ислама истовремено бити и пуштена и задржана, што је управо сведочанство сестре Вајт.

„U to vreme, dok se delo spasenja privodi kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gneviti, ali će biti obuzdavani da ne spreče delo trećeg anđela. U to vreme doći će ‘pozni dažd,’ ili osveženje od prisutnosti Gospodnje, da dà silu glasnom glasu trećeg anđela i pripremi svete da opstanu u razdoblju kada se bude izlilo sedam poslednjih zala.“ Early Writings, 85.

Када је истражен историјски запис ислама, утврђено је да ислам ратовање и достигнућа арапског ислама првог јао разуме као „први велики цихад“, и да ислам ратовање Османског царства, које је започело када су четири анђела била ослобођена, разуме као „други велики цихад“. У складу са троструком применом, ислам верује да је трећи и последњи велики цихад започео 11. септембра 2001. године. Као што је Вилијам Милер једном написао: „Историја и пророчанство сагласни су.“

Примена начела „правило на правило“ на ослобађање и истовремено обуздавање, како је представљено полагањем почетне пророчке линије првог и другог ја једне преко друге, била је савршено потврђена Духом пророштва; и одмах након што је ислам ударио 11. септембра 2001. године, председник Џорџ В. Буш наметнуо је исламу светско обуздавање покретањем свог рата против терора. То истовремено ослобађање и обуздавање „гневног коња“ ислама било је потврђено Библијом, Духом пророштва, а такође и историјом.

Они који „иду за Јагњетом“ назад на старе стазе милеритског покрета налазе „починак“, који је позни дажд, за који сестра Вајт указује да почиње када се народи разгневе, али буду задржани под контролом, као што је то било 11. септембра 2001. године.

„У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани да не би спречили дело трећег анђела. У то време ће доћи „позни дажд“, или окрепљење од лица Господњег, да да силу силном гласу трећег анђела и да припреми свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам последњих зала.“ Early Writings, 85.

Они који „иду за Јагњетом“ назад на старе стазе милеритског покрета налазе „покој“, који је позни дажд, за који Сестра Вајт указује да почиње када је силни анђеол из Осамнаестог поглавља Откривења сишао 11. септембра 2001. године.

„Pozni dažd treba da se izlije na Božji narod. Silan anđeo treba da siđe s neba, i sva zemlja treba da bude obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. april 1891.

Тај моћни анђеол сишао је када су зграде Њујорка биле оборене, отпочело је запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде, и позни дажд је почео да ромиња. Они који су били враћени на старе стазе Јеремијине, и нашли „починак“, који је позни дажд, тада су препознали да је Исаијин „починак и освежење“ такође био позни дажд, али да је то уједно било и поистовећење кушње која је 11. септембра 2001. године стала пред Божји народ, а нарочито

пред „подсмехаче“ који су „владали Јерусалимом“. Они су дошли до разумевања да је та кушња била двојака, јер је представљала поруку ислама трећег тешко, и, подједнако важно, представљала је библијску методологију која је утврдила поруку позног дажда.

Којима рече: Ово је починак којим ћете дати одмора уморноме; и ово је окрепљење; али они не хтедоше да чују. Зато им реч Господња би заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало; да би ишли, и падали натрашке, и били сломљени, и ухваћени у замку, и заробљени. Зато чујте реч Господњу, ви подсмевачи, који владате овим народом који је у Јерусалиму. Исаија 28:12–14.

Ходећи старим стазама, Божји народ последњих дана био је потом оспособљен да увиди да прича о десет девојака, која „приказује искуство адвентистичког народа“, треба да се понови „до у најситније појединости“ у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Сведочанство историје у којој се ова прича први пут испунила показало је да је друго поглавље Авакума непосредно повезано с причом и да чини њен саставни део. Стога је „расправа“ из Авакума 2 представљала пробу починка и освежења коју су људи подсмешљивци одбили да чују. Док су верни проучаваоци Библије настављали да истражују старе стазе, схватили су да не само прича о десет девојака и Авакум 2, већ и Језекиљ 12, представљају исто пророчанство.

„Један део Језекиљевог пророчанства такође је био извор снаге и утехе верницима: ‘И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, каква је то прича коју имате у земљи Израилевој, говорећи: Пролазе дани, а од сваког виђења нема ништа? Зато им реци: Овако вели Господ Господ... Близу су дани и извршење сваког виђења.... Ја ћу говорити, и реч коју ћу изрећи збиваће се; неће се више одлагати.’ ‘Дом Израилев говори: Виђење које он гледа односи се на многе дане који ће доћи, и он пророкује за времена далека. Зато им реци: Овако вели Господ Господ; ниједна се од Мојих речи више неће одлагати, него ће се извршити реч коју сам изговорио.’ Језекиљ 12:21–25, 27, 28.” Велика борба, 393.

Период печења сто четрдесет и четири хиљаде, како је представљен адвентистичким покретом од 1840. до 1844. године, представља временски период у последњим данима, када ће се „испуњење сваког виђења“ „збити“. Пророчка историја првог тешкоћа, положена преко пророчке историје другог тешкоћа, поистовећује пророчку историју трећег тешкоћа, која је пророчка историја печења сто четрдесет и четири хиљаде. То је уједно и историја од 1840. до 1844. године. То је уједно и историја у којој се извршава дело весника који припрема пут за Весника Завета. То је историја у којој два рога звери из земље пролазе кроз прелаз од шестог до „осмог“ који „је од седморице“. То је историја у којој су два пророка убијена на улици, у једанаестој глави Откривења.

Исто тако значајна јесте и чињеница да, будући да Божја реч никада не изневерава, заједно с начелом да сви пророци говоре више о последњим данима него о било ком другом раздобљу, 11. септембра 2001. године „пророчки дани су близу“, када ће се „речи које“ је Бог изговорио „испунити“, и „то се више неће одлагати“.

Побуна из 1863. године одредила је лаодикејском адвентизму да лута по пустињи док сви не помру. Господ се вратио на ту историју 11. септембра 2001. године, као што је учинио са древним Израиљем у Кадису.

Прва посета Кадису изнедрила је побуну десеторице ухода и донела време лутања по пустињи. На крају четрдесет година, вратили су се у Кадис, и тамо је Мојсије по други пут ударио у Стену и било му је ускраћено да уђе у Обећану земљу, али су они ушли са Исусом Навином. 11. септембар 2001. године означава последњи нараштај, и Бог више неће одлагати Своју Реч.

Ову чињеницу ћемо размотрити у следећем чланку.

„Istorija pustinjskog života Izrailja zabeležena je na dobrobit Izrailja Božjeg do svršetka vremena. Božje postupanje sa putnicima po pustinji u svim njihovim tumananjima amo i tamo, u njihovoj izloženosti gladi, žeđi i umoru, i u upečatljivim ispoljavanjima Njegove sile radi njihovog olakšanja, jeste božanska parabola, ispunjena opomenom i poukom za Njegov narod u svim vekovima. Raznovrsno iskustvo Jevreja bilo je škola pripreme za njihov obećani dom u Hananu. Bog bi želeo da Njegov narod u ovim poslednjim danima, sa poniznim srcima i duhovima spremnim da prime pouku, preispita ognjene kušnje kroz koje je drevni Izrailj prošao, da bi bili poučeni u svojoj pripremi za nebeski Hanan.“

„Стена која је, ударена по заповести Божјој, пустила своје живе воде, била је символ Христа, пораженог и израђаваног да би се његовом крвљу могао припремити извор за спасење пропадајућег човека. Као што је стена била једном ударена, тако је и Христос требало да буде „једном принесен, да понесе грехе многих“. Али када је Мојсије непромишљено ударио стену у Кадису, нарушен је дивни символ Христа. Наш Спаситељ није требало да буде жртвован по други пут. Као што је велика жртва била принета само једном, тако је онима који траже благослове његове благодати потребно само да ишту у Исусово име, — да изливају жеље срца у покајничкој молитви. Таква молитва изнеће пред Господа над војскама Исусове ране, и тада ће изнова потећи животворна крв, представљена течењем живе воде за жедни Израиљ.“

„Само живом вером у Бога и смиреном послушношћу Његовим заповестима човек се може надати да ће стећи божанско одобравање. Приликом оног силног чуда у Кадису, Мојсије, изморен непрестаним гунђањем и побуном народа, изгубио је из вида свога Свемоћног Помоћника; није послушао заповест: ‘Говорите стени, и она ће дати своју воду;’ и, лишен божанске снаге, био је препуштен томе да свој запис упрља испољавањем страсти и људске слабости. Човек који је требало, и могао, да остане чист, постојан и несебичан до завршетка свога дела, најзад је био савладан. Бог је био обешчашћен пред збором Израиљевим, када је могао бити прослављен, и име Његово узвеличано.“

„Presuda koja je odmah bila izrečena protiv Mojsija bila je najoštrija i najponižavajuća,—da on zajedno s buntovnim Izraelom mora umreti pre nego što pređe Jordan. Ali zar će čovek tvrditi da je Gospod strogo postupio sa svojim slugom zbog tog jednog prestupa? Bog je počastvovao Mojsija kao što nije počastvovao nijednog drugog čoveka koji je tada živeo. On je

iznova i iznova opravdavao njegovu stvar. Uslišavao je njegove molitve i govorio s njim licem k licu, kao što čovek govori sa prijateljem. Upravo srazmerno svetlosti i saznanju koje je Mojsije uživao, njegova krivica bila je uvećana.“ Signs of the Times, October 7, 1880.